

Въ това врѣме кучето леко подскочи, завъртѣ се, вслуша се и като стрѣла се спусна къмъ градината, която бѣ задъ гърба на кжщата.

Бойчо стана:

— Пакъ нѣкоя крава трѣбва да е влѣзла въ градината.

Когато дойде до плета, спрѣ се за мигъ и блѣденъ се отдрѣпна назадъ; но скоро се съвзе и се скара на кучето, което лаеше и яростно се хвърляше напредъ. — Отъ съсѣдната градина се промък-ваха единъ слѣдъ другъ четници, като се влачеха по коремъ. Първиятъ отъ тѣхъ, съ помахване на ржка, повика Бойча.

— Кой е у васъ? — попита четникътъ.

— Никой. Само азъ — отговори Бойчо. — Ето отъ тука, посочи той една малка вратичка, прѣзъ която отъ градината се влизаше право въ кжщи.

Единъ по единъ всички четници се умъкнаха вжтрѣ. Тѣ бѣха блѣди, съ изпити и хлѣтнаги лица и съ очи, каквито обикновено сж очитѣ на човѣкъ боленъ отъ трѣска — убити отъ умора и гладъ.

Дѣ е баща ти? — попита войводата, като изтриваше потѣта отъ челото си.

Вчера отиде въ града заедно съ учителя и кмета.

— А майка ти?

— На жетва съ по-голѣмия ми братъ.

— Имате ли хлѣбъ?

Бойчо веднага, като възрастенъ човѣкъ, се разтича и скоро донесе хлѣбъ, сирене и сланина.

Четниците се нахвърлиха като вълци върху ястието.

Бойчо отиде да налѣе прѣсна вода отъ чеш-